

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Listopad 2022

Ročník 3, číslo 25

*Bůh chce, aby nebeským vládám a
mocnostem bylo nyní skrze církev dáno po-
znat jeho mnohotvarou moudrost, podle
odvěkého určení, které naplnil v Kristu
Ježíši, našem Pánu.*

(Efezským 3,10–11)

OBSAH

V Ježíšově duchu Charles Spurgeon	3
Novinky a plány	4
„Který jsi v nebesích“ – náš nebeský domov Alois Adlof	7
Dva světy (Mt 12,34–35) Jan Karafiát	11
Dědictví zprostředkované Duchem svatým (Tt 3,6–7)	16
Za koho se pokládáš? (J 1,19–28) Jan Hus	19
Bůh, který vysvobozuje (Ex 1–40)	23
Pokojné svědomí J. C. Ryle	35
Proč věřím, že je Frankfurtská deklarace nutná Tobias Riemenschneider	39

Vydává Spolek Soli Deo Gloria
Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
Odpovědný redaktor Jaroslav Kernal
© Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
Praha 2022
Č. účtu (Fio banka): 2602365989/2010

QR Platba

V JEŽÍŠOVĚ DUCHU

Charles H. Spurgeon

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Dávat druhým je jen zaséváním semene pro sebe. Kdo je tak dobrým správcem, že je ochoten použít svůj majetek pro svého Pána, tomu bude svěřeno více. Příteli Ježíšův, odevzdáváš mu podle toho, jaký užitek jsi obdržel? Bylo ti dáno mnoho – jaké je tvé ovoce? Udělal jsi všechno? Nemůžeš udělat víc? Být sobecký znamená být zlý. Bůh chraň, aby někdo z nás žil pro sebe, což je neštědrá a zničující cesta. Ježíš neměl zalíbení sám v sobě. Veškerá plnost přebývá v něm, ale „z jeho plnosti jsme přijali všechno“ (J 1,16). Ó, kéž bychom v Ježíšově duchu od nynějška nežili sami pro sebe!

NOVINKY A PLÁNY

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

V tomto úvodníku bych vás, milí čtenáři, rád seznámil se dvěma novinkami, které se týkají těchto stránek, a také bych chtěl nastínit nějaké plány ohledně budoucnosti. První novinkou je to, že jsme s dalšími bratry založili spolek Soli Deo Gloria, který by měl nadále zastřešovat veškerou mou činnost na těchto stránkách a další věci, které budou s tímto webem spojené.

Možná si kladete otázku, k čemu je potřeba spolek – odpověď má více rovin. Jednak je to z osobního důvodu, protože pro mě samotného je bezpečnější, když mám někoho dalšího po boku. Bůh nás učí své moudrosti i v těchto věcech, protože říká, že „plány selžou bez společné rady, kdežto při množství rádců se uskuteční“ (Př 15,22). Některé konkrétní plány zmíním ještě později, nyní jenom k vysvětlení spolku – jedním z mých plánů, který jsem naznačil v minulém čísle časopisu, je vydávání knih a spolek je jednou z možností, jak tohoto cíle dosáhnout.

V tomto směru jsou pro mě určitou inspirací mimo jiné doby minulé (druhá polovina devatenáctého století a potom první republika), kdy byla spolková činnost v naší zemi velmi rozšířená. Existovalo mnoho křesťanských spolků, které dělaly nejrůznější věci a třeba také vydávaly knihy nebo časopisy (Betanie, Křesťanský spolek mladíků, Květy, Hlasy ze Siona). Dokonce celé denominace fungovaly na bázi spolků, např. Svobodná církev reformovaná, později přejmenovaná na Jednotu českobratrskou (dnes pokračuje jako Církev bratrská, i když ovoce reformovaných kořenů už příliš vidět není).

Další věcí, která souvisí se založením spolku, je skutečnost, že dary poskytnuté na podporu spolku si mohou dárci odepsat z daní, jako každé jiné dary věnované neziskovým organizacím.

S tím souvisí druhá novinka, o níž chci napsat – je to nové číslo účtu. Dosud jsem stránky spravoval jako soukromá osoba a pokud jste stránky podpořili finančně, byl to dar, který směřoval na můj účet. Nyní už je na stránkách uveden jenom účet spolku, aby všechny příspěvky směřovaly tam.

A jak je to s těmi plány? Král Šalomoun napsal, že „člověk má v srdci mnoho plánů, ale úradek Hospodinův ob stojí“ (Př 19,21). Modlíme se za to, aby naše plány byly v souladu s těmi Božími. I v příštím roce chci pokračovat v psaní každodenních krátkých zamyšlení z Božího slova, v příštím roce to bude na texty z Janova evangelia. A protože zamyšlení z loňského roku z knihy Žalmů zatím patří k nejhojněji navštěvovaným na webu Soli Deo Gloria, rád bych tato zamyšlení jednak připravil pro tisk a také postupně namluvil a udělal z nich takové „minutky“, kratičká audio-zamyšlení. Pokud se to osvědčí, pokračoval bych v dalším roce knihou Přísloví.

Co se týče publikace knih, chtěl bych mít do jara připravenou knihu „Boží ruka v událostech kolem nás“, výklad prorocství Abakuka s aplikací do současného dění. Kromě toho se chci zaměřit na odkrývání našeho českého a moravského duchovního dědictví. Máme velmi bohatou historii, zvláště co se týče duchovních věcí. Nicméně je zakryta silným nánosem, takže většina Čechů, včetně křesťanů, vůbec netuší, jaké poklady naše historie skrývá. Ještě v době národního obrození bylo v naší zemi pár lidí, kteří se o tuto část naší historie intenzivně zajímali, ale události minulého století, především druhá světová válka a po ní čtyřicet let komunistické vlády znamenaly naprostý útlum zájmu o křesťanskou historii. A pokud dnes najdeme nějakého křesťana, který se zajímá o historii, často ví spíš o anglických puritánech, než o jejich současníkích ze zemí tehdejší Koruny české.

Proto chci i nadále publikovat kázání Mistra Jana Husa převedená do současné češtiny, a z Boží milosti připravit k tisku některá drobnější Husova díla, případně další věci Husových současníků i pokračovatelů.

Ale nejde o to, dělat nějaké velké věci. Prorok Jeremjáš dostal slovo od Hospodina pro svého písaře Báruka (Jr 45,1–5), který kvůli

bolesti vzlykal do země a ze samých starostí nemohl nalézt odpočinek. Bůh mu řekl: „Toto praví Hospodin: Hle, bořím, co jsem vybudoval, vyvracím, co jsem zasadil, celou tuto zemi! A ty bys chtěl pro sebe usilovat o velké věci? Neusiluj.“ Nebyl čas stavět, byl čas bořit, nebyl čas kameny sbírat, byl čas kameny rozhazovat, jak řekl král Šalomoun v Kazateli 3,1–8. „Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem má svůj čas.“ Proto se musíme modlit, abychom rozpoznali časy, abychom jednali v moudrosti před Boží tváří, abychom nebyli pošetilí nebo naivní nebo se nesnažili dělat velké věci, když Bůh boří.

Jde o to povzbuzovat Boží lid Božím slovem, budovat ho ve víře, zachovat víru navzdory všem tlakům, které přicházejí, den za dnem se učit chodit s Bohem a žít v závislosti na něm samotném a na jeho milosti. To je a zůstává smyslem těchto stránek, to patří k cílům nově založeného spolku. To je cílem i tohoto internetového časopisu. Bude-li Bůh chtít, bude mít jednoho dne také svou tištěnou podobu, ale zatím to není na pořadu dne.

Také v tomto čísle jsou texty našich předchůdců ve víře, další část výkladu modlitby Páně od Aloise Adlofa (1861–1927), kázání Jana Karafiáta (1846–1929), svérázného reformovaného faráře, který známý nikoliv pro svou víru a pro svá kázání, ale jako autor Broučků, kázání českého mučedníka Jana Husa (1370–1415), další článek, který se týká našeho svědomí, tentokrát od anglikánského biskupa Johna Charlese Ryla (1816–1900), jednoho z velkých evangelikálních sloupů v této církvi a nakonec článek Tobiasa Riemenschneidera, jednoho z autorů Frankfurtské deklarace, v němž vysvětluje, proč je tato deklarace potřebná.

Modlím se za to, aby vám, milí čtenáři, i toto číslo časopisu Soli Deo Gloria posloužilo k povzbuzení ve víře, pomohlo vám následovat Pána Ježíše Krista na jeho úzké cestě, každý den nést kříž a radovat se z přehojné milosti, kterou nás Bůh zahrnuje v Pánu Ježíši Kristu.

„KTERÝ JSI V NEBESÍCH“ – NÁŠ NEBESKÝ DOMOV

Alois Adlof

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Slovy „který jsi v nebesích“ vyjadřujeme též, že země není náš domov a vyjadřujeme touhu po svém pravém domovu, jímž je nebe. Po domově touží každé dítě. A co mu dělá domov domovem? Rodiče. Stejně tak, když se ptáme, kde je náš domov – odpoví nám Písmo: Kde je váš nebeský Otec, tam je váš domov.

Ó, sladký zvuku! Náš domov je u našeho Otce. Jednou skončí to putování a bloudění, přestane touha a stesk – a my dojdeme domů. A kde je náš domov? Pán Ježíš nás učí pohlížet k nebesům, jako k našemu domovu, kde bydlí náš Otec a kde na nás čeká. Když se potom k němu modlíme, toužíme spatřit jeho tvář, toužíme po místě, kde přebývá, toužíme po slastech, které jsou tam nás tam přichystané, toužíme po splnění všech svých tužeb.

Víme sice, že ani nebesa nebes nemohou pojmout Hospodina (1Kr 8,27), a že nebesa jsou jeho trůnem a země podnoží (Mt 5,34.35; Iz 66,1), a nebe i zemi naplňuje svou přítomností (Jr 23,23.24; Ž 139,7–10), ale Hospodin stvořil místa, kam nemá hřích ani smrt přístup, kde se Bůh zjevuje ve své slávě a odkud vládne celému světu. Tam sedí Kristus na pravici Boží (Mk 16,19) a tam nás zastupuje (Ř 8,34). Kde je nebe, tento Boží příbytek? Víme, že nad námi, neboť Kristus byl vzat vzhůru (Sk 1,9.11). Nad námi jsou hvězdy a nesčíslné světy – je tam i nebe? Necht' nás tato otázka neznepokojuje – my víme, že nebe je, a že je tam, kam vstoupil Pán Ježíš. Tam je náš domov, po tom toužíme. Toužíme, poněvadž tato země nám nestačí. Tento svět nemůže být domovem naší duše – to cítíme jasně, a proto se modlíme a pozdvihujeme svou mysl z tohoto údolí slz pláče k radostnému nebi, z této říše hříchu a temnoty ke

světlu, z této končiny slabosti a nedokonalosti k místu,, kde je soustředěna veškerá dokonalost.

Jak slavný je náš domov! Zjevení sv. Jana ho krásně popisuje. Je to místo, kde uvidíme milovanou tvář svého Otce. Jak rádi hledíme v tomto světě na tvář člověka, kterého milujeme! Každý rys jeho obličeje nás zajímá; jeho oko nás okouzluje a jeho slova se nám zdají být libá a sladká. Jakkoli nám bude, až uvidíme toho, jehož jsme milovali! V onu chvíli poznáme tak, jak jsme poznáni (1K 13,12). Uvidíme tu slávu, kterou dal Otec svému jednorozenému (J 17,24), a teprve tam se úplně zjeví ta sláva, kterou nám Spasitel dal (J 17,22). Teď se díváme na Otcovu tvář jako v zrcadle jeho slova, ale potom – ó, kdo popíše tu slast! – potom ho uvidíme takového, jaký je (1J 3,2), a ne jako Mojžíš, který chtěl vidět Hospodinovu slávu, ale směl spatřit pouze záda (Ex 33,18.23). Zde na této zemi bychom nemohli hledět na světlo Boží tváře (1Tm 6,16), ale tam nám bude svítit tvář Otcova a Beránkova (Zj 21,22.23.) a největší nebeské štěstí bude a zůstane hledění na Boží tvář (Mt 5,8; Zj 22,3.4). Koho milujeme, po jeho tváři toužíme. Milujeme-li svého Otce, zajisté, že naši nejvřelejší touhou je vidět ho. Jeho listy čteme rádi, rádi o něm slyšíme zprávy, ale nic z toho nám nenahradí pohled do jeho láskyplné tváře. Když se k němu modlíme, toužíme ho spatřit.

Toužíme také po tom městě, jehož stavitelem a tvůrcem je Bůh (Žd 11,10) a být tam, kde přebývá náš Pán Ježíš (J 17,22), toužíme po tom stánku Božím s lidmi, kde s námi bude přebývat (Zj 21,3), toužíme po městě, kam nevejde nic nečistého (Zj 21,27). Náš hřích nás rmoutí a těšíme se, že náš domov je u svatého Boha, kam nevnikne hřích a nic poskvřujícího. Těšíme se, že tam, kde je náš domov, u Boha a Krista, jenž je pravda, a jehož slovo je pravda (J 14,6; 17,17), není klamu a lži, neupřímnosti a pokrytectví. Tam také nebude trapné a bolestné noci, nebude tam zármutek a žal, nebude tam nemoc, neboť Bůh setře z našich očí slzy, utiší vzdechy, a na tom místě se rozhostí veselí a radost – neboť tam, kde Bůh přebývá, je jen blaho a štěstí, pokoj a radost, požehnání a odpočinutí.

Toužíme po těch slastech v tom domě, kde nám Pán Ježíš připravil příbytky (J 14,2.3). Toužíme po obecenství s našimi milými, kteří

zesnuli v Pánu a čekají na nás, toužíme po spatření té triumfující církve, která pěje Bohu a Beránkovi píseň novou (Zj 5,9), toužíme po těch studnicích živých vod (Zj 7,17), po čistém potoku živé vody (Zj 22,1), po stromoví života a jeho sladkém ovoci (Zj 22,2), a po té Beránkově svatbě a po Beránkově nevěstě (Zj 21,9), a po tom an-
dělském zástupu (Žd 12,22). Tehdy bude Pán Ježíš zjeven ve slávě a náš nebeský Otec nás přivine ke svému srdci skrze Pána Ježíše.

Když se modlíme „Otče náš, který jsi v nebesích,“ vzýváme svého Otce, aby nám dal šťastnou hodinu smrti, aby nás zachoval ve víře, a aby naši mysl odvrátil od pozemských a světských věcí, abychom tak už nyní měli skrze svého ducha společenství v nebesích (Fp 3,20). Prosíme ho, abychom už nepečovali o pozemské věci, ale o věci nebeské, a abychom hledali to, co je nad námi (Ko 3,1–2). Vyznáváme tím také, že jsme světu a sobě zemřeli (Ko 3,3). Kdo pak nechce umírat světu, kdo lpí na té pozemské hrudě, kdo slouží smilstvu, nečistotě, chlípnosti, zlé žádosti a lakomství, kdo si střeží poklady ve světě a není bohatý v Bohu, kdo nechce zanechat světských radováněk kvůli nebeskému Otci, kdo se nechce obětovat a zapřít se a strádat si poklady v nebesích, pečlivě zkoumej a pozorně rozvažuj, jestli máš právo se modlit: „Otče náš, který jsi v nebesích.“ „Kde je náš poklad, tam bude i naše srdce“ (Mt 6,21). Je-li náš Otec naším pokladem, jako byl Abrahamovi (Gn 15,1), touží-li naše oko dívat se na něj a toužíme-li činit jeho vůli, pak smíme pohlížet vzhůru k nebi a směle vyznávat: tam je můj domov, neboť tam je můj Otec, který mne miluje.

Ach, jak mnozí křesťané žijí, jako by tento svět byl jejich domov. Pečují a starají se, jako by zde bylo stálé bydlo, a přece zde nemáme trvalé místo.

Dědictví neporušené a neuvadlé se pro nás nechystá tady, ale v nebesích (1Pt 1,4). V nebesích je naše pravá vlast, zde jsme jen hosty, kteří chodí vírou, ne viděním (2K 5,6–7). Náš příbytek zde se zboří, avšak v nebesích nás čeká věčný stánek (2K 5,1). Naše smysly a náš rozum jsou zde omezené, ale tam budeme poznávat jasně a dokonale, protože budeme sami dokonalí (1K 13,12; Žd 12,23).

Které srdce Božích dítek se neteší a netouží po té nebeské svobodě (Ř 8,21)? Kdo z nás s touhou nehledí k Otci, svatému, bohatému

a milujícímu? Ó, věřme v Boha, který trůní na nebesích a chystá nám tam netušenou radost a slast. Už teď smíme ve víře pohlížet tam, kde je Kristus zárukou, že tam přijdeme i my (Ef 2,6). Milujme svůj domov, domov svého otce – nazývejme s Pavlem ten nebeský Jeruzalém s něžnou láskou „svou matkou“ (Ga 4,26) a připravujme se tam vstoupit očištění Spasitelovou krví s bílým rouchem jeho spravedlnosti a korunou vítězství obdržného skrze zásluhy Ježíšovy (Zj 7, 9.13.14) – neboť jen tehdy na nás napíše Pán Ježíš jméno našeho Boha a jméno města našeho Boha, nového Jeruzaléma sestupujícího z nebe od Boha i jméno své nové (Zj 3,12) – a jen tehdy, jsme-li v Ježíši Kristu, máme právo přistupovat k trůnu svatého Boha, který přebývá v nebi, a volat k němu: „Otče náš, který jsi na nebesích.“

DVA SVĚTY (Mt 12,34–35)

Jan Karafiát

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Plemeno zmijí: Jak může být vaše řeč dobrá, když jste zlí? Čím srdce přetéká, to ústa mluví. Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce vynáší dobré; zlý člověk ze zlého pokladu vynáší zlé. (Mt 12,34–35)

A copak my dobře nevíme, že dobrý člověk z dobrého pokladu srdce vynáší dobré a zlý člověk ze zlého pokladu srdce zlé? Tak to řekli, milí přátelé v Kristu, mnozí. Arci, že nevíte. Pořád si myslíme každý, že z takového zlého srdce můžeme vynášet dobré a pořád si slibujeme od druhých takové slavné věci. Jak byste si toho tolik mohli slibovat, kdybyste rozuměli tomuto textu? Nebeský Pán praví, že to takové není. „Plemeno zmijí: Jak může být vaše řeč dobrá, když jste zlí? Čím srdce přetéká, to ústa mluví. Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce vynáší dobré; zlý člověk ze zlého pokladu vynáší zlé.“ Jaké je vaše srdce, takové je všechno, co ze srdce vychází. Jaké to srdce je? Takové, jaké je plemeno, ze kterého pocházíte. Copak jsme plemeno zmijí? Ó, kdyby nám to bylo z milosti dáno, abychom poctivě byli to, co jsme, a ukáže se nám vzácná záře, i kdyby se zdálo, že nás Slovo Boží odsuzuje. To je milost, když to vidíš tak, jak to doopravdy je. Nejsem poslán vám kázat, že zahynete. Ale když má být i vám pomoheno, on tomu rozumí tak, abych vám řekl: „Takové to s vámi být nemusí; ještě vám může vzejít veliké světlo.“

Předkládám tři věci:

I. Dva světy

Tady vidíte vedle sebe postavené dva světy a máte tu nebeského Pána, který to vysvětluje: Je tu člověk tělesný a je tu člověk

duchovní. To jsou dva proudy, a já, ten nebeský Pán, jsem je oddělil a nikdo je nespojí. Co obстоjí? Podívejte se, prosím, do Přísloví 19,21: „Člověk má v srdci mnoho plánů, ale úrůdek Hospodinův obstojí.“ Každý by chtěl ledacos spojovat, jen jestli se to spojí? A každý by chtěl něco rozdělovat, jen jestli se to dá rozdělit? Když si myslíte, že jste spojili, co on rozdělil, jen jste se zklamali. Otevřete si Genesis 1,4: „Viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od tmy.“ Světlo zůstane světlem a tma zůstane tmou a nikdo to nespojí.

Tady je člověk zlý a všechno jeho smýšlení je zlé. Já si přeji být v užívání toho slova opatrný, ale nebeský Pán směle řekne: „Všchno, co se narodilo z těla, je tělo.“ Žádný tělesný člověk nechápe věci, které jsou z Božího Ducha. Žádný tělesný člověk nemá ani tušení, jak se to má s duchovními věcmi. Když nám to takto říká Pán, pak to takové je, a i kdybyste byli jako cherubové, nepochopíte ty věci Boží. Copak je to něco špatného, když rozumíme těm přirozeným věcem? Pro vás je to zatím to nejlepší, ale kvůli tomu tu nejste. On pro vás připravil ovoce Ducha svatého: lásku, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, tichost a sebeovládání. Ale co zatím máte v srdci? Podívejte se do Matouše 15,19: „Neboť ze srdce vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilství, loupeže, křivá svědectví, urážky.“ To zatím máte v srdci. A podobné věci, které jsou v módě, nebo které jsou tupeny od lidí.

A zde jsou lidé duchovní. Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce vynáší dobré věci. Přeji si být opatrný v užívání toho slova dobrý, ale nebeský Pán směle řekne: dobrý. Nám pak radí k opatrnosti. U Lukáše v osmnácté kapitole tomu bohatému mládenci praví: „Proč mi říkáš ‚dobrý‘? Nikdo není dobrý, jedině Bůh.“ Ale směle řekne nejen, že co se narodilo z těla, je tělo, ale také: Co se narodilo z Ducha, je Duch. Těm pak, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi. A když jste vedeni Božím Duchem, ukazuje se všechno to jeho vzácné ovoce. A to je to, co potřebuji. Když marnotratný syn stál u vepřů a chtěl slupky, vy řeknete, že nebylo pěkné, co chtěl. A když byl bohatý a chtěl, co chtěl, myslíte si, že to bylo lepší? Ani v nejmenším. Ty jsi na to, abys byl vedený Duchem Božím. Vliv nebeských ctností je tu a ukazují se krásné a vzácné věci.

To jsou ty proudy. Já, ten nebeský Pán, jsem je rozdělil a jsou rozdělené. Když jste světští lidé, tak to rozdělení nevidíte. Ale já nejsem na to, abych ty dva rozdělené proudy spojoval. To je marná věc. Když jsem přirozený člověk, slibuji si od těch přirozených lidí takové krásné věci, takové utěšené květy! Ale to je oddělené a nemůžeme se pokoušet je spojovat. „Netáhněte jho s nevěřícími.“ Co to je? To je spojování dvou proudů, které mají být rozděleny. A když čteme: „Je to lid, který přebývá odděleně, nepočítá se mezi pronárody“, pak je to lid Boží.

Ale teď to druhé:

II. Vy vidíte jen jeden

Ale vy řeknete, že vy ty dva proudy nevidíte, že vidíte jen jeden. Nu, přirozený člověk vidí jen jeden proud. Zdá se mu, že je všechno stejné. Ano, původně bylo na světě všechno stejné, všechno tělesné a nic duchovního. Jen předivná Boží evoluce vyvine z člověka tělesného člověka duchovního. To je ta pěkná naděje pro každého z nás. Mohou se ti stát velmi krásné věci a pak se díváte na svět s jinou nadějí.

Ale přirozeně je všechno tělesné. To vystihl milý Pavel, když v 1. Korintským 15,46–50 napsal: „Nejprve tedy není tělo duchovní, nýbrž přirozené, pak teprve duchovní. První člověk byl z prachu země, druhý člověk z nebe. Jaký byl ten pozemský, takoví jsou i ostatní na zemi, a jaký je ten nebeský, takoví i ostatní v nebesích. A jako jsme nesli po dobu pozemského, tak ponese i podobu nebeského. Chci říci to, bratři, že člověk, jak je, nemůže mít podíl na království Božím a pomíjitelné nemůže mít podíl na nepomíjitelném.“ Všechno je přirozeně tělesné a takové, jaké to může být, když je to tělesné. Všechno svět leží ve zlém. Ale to je ten Boží materiál. Tak to zamýšlel, že když chce mít duchovní lidi, pak z toho, co má, předivnou mocí vyvine to, co si přeje mít. Ve vědě se mnoho mluví o evoluci, že prý se život vyvíjel z toho nižšího k vyššímu, až se skutečně objevil i člověk. Já, když čtu správně Bibli, tak nevidím, že by to tak bylo. Já vidím, že Pán Bůh stvořil hotové věci, a vidím, že v přírodě je všechno hotové. Ale na té

evoluci něco je. Skutečně, se podle Božích řádů z tělesného člověka Božím působením objevil se ten Boží člověk.

Jaká je ta Boží evoluce, to se v našem textu nepraví zřetelně, ale jinde Pán Bůh jasně říká, co ten nebeský Pán zde předpokládal. Všechno to, jak to duchovní povstane, nevykládá. Co by také vykládal, když to všechno musí zařídit on a vy nepořídíte nic. Co by vám to potřeboval vykládat? On si to duchovní sám zařídí, jestli to tu má být. Když ráčí vykládat, dobře, ale bez výkladu to také jde. On pošle svého svatého Ducha a vy vidíte, jací jste. Začnete toužit po tom, co má Pán Bůh na světě nejvzácnějšího.

To je jádro všech jeho plánů, že jednou půjde na svět v takovém předivném těle, jaké máš ty. Podle toho formoval to ostatní na světě, aby na tohle došlo. To nejvzácnější se nepodá nějakou náhodou. Zde musí být počátek, ze kterého vychází všechno. Ukáže vám, jak je svatý, jak miluje. To je to první. On šel. „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.“ On je zahladil svou drahou krví, on mi to dá, že já to vidím, že já se ho chytnu, on mi dá, že věřím: Krev Ježíše Krista, Syna Božího, nás očisťuje od každého hříchu. Skrze víru přebývá v mém srdci a je tu nový člověk. Již vynášíte ze svého srdce ty nejvzácnější věci.

Nač je svět kolem? Abyste mu pověděli, že takový zůstat nemusí. Nemyslete si, že Pán Bůh stvořil mrákoty, aby byly mrákoty. Když vidíte, že jsou tělesní, řekněte jim v lásce, že jsou tělesní, ale ne na to, aby zůstali tělesní, ale aby se stali duchovními. Ostatní živočichové jsou na to, aby zůstali tělesní, a nikdy nic duchovního z nich nebude, ale vy na to nejste. Vy se máte stát duchovními lidmi. Jak? Tou jeho připravenou cestou.

To je ta Boží evoluce. Původně je jen jedno, to tělesné, ale když se do toho vloží, z toho tělesného je vzácný duchovní člověk.

A nyní to třetí:

III. Nyní rozumím sobě i jiným

Je-li tomu tak, nu, pak rozumím sobě i jiným. Jaké to na světě je a jaké to bude? Vidíte dva rozdělené proudy. Já nemohu před-

pokládat, že by tělo bylo pořád horší. Proč? Protože nemohu předpokládat, že by tělo bylo kdy lepší. Z tělesného člověka vždy pocházelo jen tělesné. A takové to je, ale duchovní bylo vždy duchovní a vždycky tu bylo.

To bylo vždycky stejné: dva směry naprosto rozdělené. Ale něco zde nebylo stejného. Na světě nebývalo toho duchovního vždycky stejně, jednou více, jednou méně podle jeho rady. Enoch, Noe – všechno bylo zralé, aby se utopilo, ale zde ti dva tvořili výjimku. Byla jiná doba a takových Enochů a Noemů bylo na světě více, velmi mnoho. To jsou fakta.

A tady vidím více, že to na světě bude ještě jednou zcela jiné. Takové Slovo Boží se zjeví, jak tu ještě nebývalo. Z tělesných lidí nadělá neskonale více duchovních. To pochopíte, když přemýšlíte a jste písmaři. Otevřete si, prosím, Filipským 2,9–10: „Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí.“ To mu patří. On vyleje svého Ducha a všichni se budou před ním třást, všichni budou vyznávat: „To je jeho láska, že již k němu takto voláme.“

Zatím je to takové, jaké to je. Ve Francii nejen ve škole obecné se náboženství nevyučuje, ale učitelé mají nařízeno, aby se nezmiňovali o Pánu Bohu. Zde vidíte, jaký je ten tělesný člověk. Tělo kvete, ale pro ty Boží věci ani jiskřičky smyslu. To není něco nejhoršího. Takové je tělo. Ale když se smiluje a dotkne se srdcí našich otců, oni se roztouží a budou hledat, kde jsou lidé, kteří se třesou před Pánem Bohem a před jeho Slovem. Když nenašli nic a vyplakali se, řekli: „Budeme takovou církví, jakou si přeje.“ Kdyby to bylo v cizí historii, tak bych se nadchl. To je něco. Ale on nám to Pán Bůh dal do naší historie. On vykoná všechno sám. A když vám to dá, tak to budete mít. Z hojnosti srdce mluví ústa. Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce vynáší dobré, a zlý člověk ze zlého pokladu vynáší zlé. Amen.

Kázáno 21. listopadu 1909.

DĚDICTVÍ ZPROSTŘEDKOVANÉ DUCHEM SVATÝM (Tt 3,6–7)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

*Bohatě na nás vylil svého Ducha skrze Ježíše Krista, našeho
Spasitele, abychom ospravedlnění jeho milostí měli podíl
na věčném životě, k němuž se upíná naše naděje. (Tt 3,6–7)*

Bohatě na nás vylil svého Ducha, abychom měli podíl, doslova abychom se stali dědici podle naděje věčného života. Duch svatý v nás začal své dílo – díky jeho působení se nám otevřely oči, díky jemu jsme byli přivedeni ke Kristu, díky němu jsme pravdivě porozuměli evangeliu, díky němu – díky tomu, že nám dal nové srdce – jsme uvěřili a když jsme uvěřili, byli jsme Duchem zapečetěni (Ef 1,13-14).

Pečeť se používala nejčastěji k označení vlastnictví. Jsme označeni, zapečetěni, jako Boží vlastnictví, jsme zapečetěni pro Boha jako ti, které si Bůh vydobyl k chvále své slávy. Zapečetění Duchem ve smyslu vlastnictví je vnitřním svědectvím Ducha svatého, které je vlastní každému Božímu dítěti. Každý, kdo slyšel slovo pravdy a uvěřil, je Boží dítě a Duch svatý mu tuto pravdu dosvědčuje. To je zapečetění – je to vnitřní, subjektivní ujištění o tom, že patříme Bohu.

Pečeť se ale používala také jako ochranná známka, jako zabezpečení. To mohlo souviset s vlastnictvím, ale nemuselo. V tomto slova smyslu známe zapečetění také my. Pilát nechal po ukřižování zapečetit hrob Ježíše a nechal ho hlídat svými strážemi. Takto měl být hrob chráněn před učedníky, protože velekněží a zákoníci se báli, že by učedníci mohli přijít a ukrást Pánovo tělo. Pilátova pečeť měla chránit hrob před neoprávněným vniknutím. Pečeť Ducha svatého je pečetí pro den vykoupění (Ef 4,30). Pečeť Ducha svatého znamená, že Boží dítě bude chráněno až do dne příchodu Pána Ježíše Krista. A až přijde Pán, tak bude toto Boží dítě proměněno do Pánovy podoby. Bůh na

nás bohatě vylil svého Ducha, aby poklad víry, který do nás byl vložen, byl Duchem svatým chráněn až do dne vykoupení. Podobně čteme:

...a jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista. (Fp 1,6)

Kdo je označen pečeti majitele, kdo je autorizován, bude také majiteli předán. Něco podobného jsme už zmiňovali, když jsme mluvili o adopci, přijetí za syny. Všechno právo na přijetí je na straně toho, kdo adoptuje. Podobně je to tady. Majitelem byla vtisknuta pečeť. Jenom majitel může tuto pečeť sejmut nebo odstranit. Kdokoliv jiný by se o to pokusil, bude obžalován a odsouzen jako zloděj. Na Božích dětech je Boží pečeť. A Bůh je věrný! Poslouchejte, co říká:

Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu. (Žd 13,5)

Bůh na vás bohatě vylil svého Ducha a to je důkazem, že z vás budou dědicové, že zdědíte věčný život, který pro vás získal Pán Ježíš Kristus. Už nyní na něm máme podíl, už jsme přešli ze smrti do života, už jsme byli přeneseni do království Božího syna, už nyní žijeme v jeho podivuhodném světle, ale pořád ještě v těle, které je propadlé hříchu a které nemůže spatřit slávu Božího království. Spasení už je dokonáno, už jsme účastníky věčného života, ale ještě nepřišla plnost. Ještě jsme nebyli oslaveni, ještě jsme nebyli proměněni, ještě nemáme plný podíl na Boží svatosti. Ale Duch svatý je zárukou, že se to stane.

J sme spaseni v naději; naděje však, kterou je vidět, není už naděje.

Kdo něco vidí, proč by v to ještě doufal? Ale doufáme-li v to, co nevidíme, trpělivě to očekáváme. Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. (Ř 8,24–26)

J sme dědicové naděje a Duch svatý je zárukou, že dědictví bude jednoho dne naše. V listu Efezským je dokonce Duch svatý označen jako závdavek, záruka našeho dědictví. To nám ukazuje, že tato naděje věčného života je jistá – není to 50:50, není to pravděpodobnost, ale je to jistota. Je to naděje, protože ještě není vidět, ale je naprosto jistá, protože to Bůh slíbil. Je to naděje, protože se ještě nestala skutečností, ale máme naprostou jistotu, že přijde den, kdy se stane skutečností a Duch svatý, kterého na nás Bůh bohatě vylil skrze Ježíše Krista je toho zárukou. Tato naděje věčného života je pevně spojená

s Ježíše Kristem. Tuto naději slíbil Bůh, který nemůže lhát. Tato naděje je součástí evangelia, kterého byl Pavel služebníkem (Tt 1,1-2), a kterému sloužíme také my. Poznání pravdy evangelia je základem této naděje, která je skrze Krista ukotvená v nebesích. Bůh tuto naději slíbil, Bůh sám je jejím garantem a o tomto Bohu hned na začátku listu Pavel říká, že je pravdomluvný. Tato naděje byla potvrzena, když na vás Bůh bohatě vylil svého Ducha, skrze kterého jste se znovuzrodili a jehož mocí jste obnovováni. Křesťané na Krétě potřebovali povzbuzení o naději, kterou jim Bůh dal. Jejich sbory byly bez ustanovených starších, bylo tam mnoho mužů, kteří sváděli druhé, kterým bylo třeba zavřít ústa, křesťané nerostli v poznání Boha a v milosti, kterou je Bůh zahrnul – proto jim Pavel ukazuje tyto nádherné pravdy zakotvené v evangeliu. Vede je do evangelia, vede je ke Kristu samotnému, a vysvětluje jim dílo Boží milosti v práci Ducha svatého.

Stejně povzbuzení potřebujeme i my. Žijeme v době, která se moc neliší od situace církví na Krétě. I my musíme být více zakotveni v Kristu Ježíši, být nasyceni evangeliem, žít z evangelia o Boží milosti, rozumět dílu Ducha svatého v našich životech. Často je toto dílo doslova zdecimováno na vnější projevy, které však mohou mít svůj původ třeba v lidské psychice (v tom lepším případě) nebo v ďábových padělcích v případě horším. Ale dílo Ducha je bohaté, a je naprosto zásadní pro celý život křesťana. Kdo nemá Ducha Kristova, není jeho (Ř 8,9). Kdo není ospravedlněn z milosti skrze víru, není Božím dítětem, kdo se nenarodil z Ducha, nebude dědicem, v kom Duch svatý nezačal dobré dílo, ten nemůže ani žít, ani vytrvat až do konce. Co tedy máme dělat? Co tedy máme dělat?

Jsme-li živi Božím Duchem, dejme se Duchem také řídit. (Ga 5,25)

Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána. V něm zapustte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky. (Ko 2,6-7)

Skrze něho na vás byl bohatě vylit Duch svatý, v něm máte plnost a hojnost Boží milosti i Božího požehnání. Tak neváhejte – volejte ke Kristu, prostě, tlučte, hledejte. Bůh je věrný – on odpoví.

ZA KOHO SE POKLÁDÁŠ? (J 1,19–28)

Jan Hus

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Toto je svědectví Janovo, když k němu Židé z Jeruzaléma poslali kněze a levity, aby se ho otázali: „Kdo jsi?“ Nic nepopřel a otevřeně vyznal: „Já nejsem Mesiáš.“ Znovu se ho zeptali: „Jak to tedy je? Jsi Eliáš?“ Řekl: „Nejsem.“ „Jsi ten Prorok?“ Odpověděl: „Ne.“ Řekli mu tedy: „Kdo jsi? Ať můžeme přinést odpověď těm, kdo nás poslali. Za koho se sám pokládáš?“ Řekl: „Jsem hlas volajícího na poušti: Urovnejte cestu Páně – jak řekl prorok Izaiáš.“ Ti vyslaní byli z řad farizeů. Otázali se ho: „Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš ani Eliáš ani ten Prorok?“ Jan jim odpověděl: „Já křtím vodou. Uprostřed vás stojí, koho vy neznáte – ten, který přichází za mnou; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u jeho obuvi.“ To se stalo v Betanii, na druhém břehu Jordánu, kde Jan křtil. (J 1,19–28)

Tento text evangelia ukazuje dobrotu svatého Jana a nenávist kněží, čímž učí věrné křesťany, aby následovali svatého Jana v dobrotě a neupadli do nenávisti kněží. Janova dobrota se ukazovala na tom, jak vyznával pravdu a na jeho pokoře. Vyznal pravdu, když jim řekl, čím není a nezapřel, čím je. Pokoru ukázal, když řekl: „Jsem hlas volajícího na poušti!“ Zloba kněží, ať již těch, kteří byli poslání nebo těch, kteří poslali, se ukazuje na tom, že jim byl odporný život svatého Jana, když mu říkali: „Proč tedy křtíš?“ A náš Spasitel říká v 11. kapitole svatého Matouše, v. 18: „Přišel Jan, nejedl [tj. maso], nepil [totiž víno] – a říkají: ‚Je posedlý [má v sobě ďábla].‘ Dále se jejich nenávist ukazuje v tom, že se nespokojí s dobrou odpovědí Janovou, ale naléhají na něho: „Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš ani Eliáš ani ten Prorok?“ Ó, kolik této nenávisti mají nynější kněží, když jiné, kteří žijí podle pravdy, nazývají posedlými,

nebo když někoho nazývají heretiky a bludaři a tak je prohlašují za posedlé. Toto svým věrným prorokoval Spasitel v 10. kapitole svatého Matouše, v. 25: „Když hospodáře nazvali Belzebulem, čím spíše jeho čeleď!“ A stejně jako oni tehdy bránili Janovi křtít, když mu říkali: „Proč tedy křtíš?“, též ti nyní brání kázat i křtít a sloužit svátostí těm, kteří jdou v pravdě za Bohem. Sami nekážou přímou pravdu, aby lidé opustili své hříchy, a jiným v tom brání. Tehdejší kněží nekázali Boží zákon a bránili Kristu a zacpávali mu ústa, jak to dosvědčuje sv. Lukáš, a proklínali ty, kteří v něho věřili, jak o tom svědčí sv. Jan. Totéž dělají kněží dnes, když posílají své posly z Říma i z Prahy a vydávají buly, aby zastavili kázání v kaplích a pálili knihy. Takto se to stalo za arcibiskupa kněze Zbyňka (Zajíce) a nyní se to děje ve zmatcích pražského arcibiskupství. Naneštěstí neposlouchají, že Bůh v tomto textu říká: „Urovňte cestu Páně!“ Jan urovnával, sám žil ctnostně a jiným svým kázáním ukazoval cestu ke spasení, napomínal je kvůli jejich hříchům a učil, jak by měli žít. Proto také říkal: „Jsem hlas volajícího na poušti: Urovňte cestu Páně!“

Musíme si také všimnout, že svatý Jan pokorně vyznává svou pomíjivost, když říká: „Jsem hlas volajícího na poušti“, což znamená: „Já volám za toho, kdo volá na poušti.“ A tak rozuměj tomu, že svatý Jan je Božím hlasatelem, káže na poušti a volá lidi k pokání, jak čteme u Lukáše ve 3. kapitole v. 2: „Neste tedy ovoce, které ukazuje, že činíte pokání.“ A toto volání působí Bůh, který volá k pokání. Bůh volá člověka skrze celé stvoření, jak říká sv. Augustin: „Nebe, země i všechno, co je na nebi i na zemi, mi všude říká, abych tě, Boží, miloval, a nepřestávají to dosvědčovat lidem, aby neměli výmluvu, že nemilovali Boha.“ Dále Bůh volá na poušti tohoto světa, že každý člověk je pomíjivý, proto řekl Izajášovi ve 40. kapitole v. 6: „Volej! I otázal se: ‚Co mám volat?‘ ‚Všechno tvorstvo je tráva a všechna jeho spolehlivost jak polní kvítí.‘“ To poznamenal Šalomoun, když byl zklamán pomíjivostí: „pomíjivost, samá pomíjivost, všechno pomíjí“ (Kaz 1,3), což znamená, že člověk, který opustí Boha a přilne k čemukoliv jinému v tomto světě, nenalezne nic, než pomíjivost, protože se ve všech věcech

nakonec zklame. Proto člověk potřebuje především sloužit Bohu, a věci, které mu Bůh dal, používat jenom ke chvále Boha a ke svému spasení. A tak si nejprve musí klást otázky: Kdo je? Jaký Je? Kde je? Kde bude? *Kdo je?* Tedy že je člověk stvořený Bohem a vykoupený jeho krví. A *jaký je?* Že je kvůli svým hříchům ubohý a ve svých skutcích nedostatečný. A *kde je?* Že žije v bídném světě, který je skutečnou pouští plnou jedovatých hadů, tj. kněží a jiných zlých utrhačů, jimž svatý Jan i Kristus řekli, že jsou plemeno zmijí. A *kde bude?* Běda, jestli se dostane do věčného ohně!

Nepochybně, kdyby člověk často uvažoval o sobě a poznal sebe, mohl by poznat i Boha a mnoho dalšího ke svému užitku. Proto mudrci psali nad veřejné školy toto: „Poznej sám sebe!“, aby ten, kdo chce poznat moudrost, začal nejdřív u sebe, protože kdo pravdivě nezná sám sebe, jak by mohl poznat něco jiného? Svatý Jan poznal, kdo je a pokorně vyznal, že je „hlas volajícího na poušti“. A poznal a vyhlásil slávu Spasitele: „Já křtím vodou“, čímž ukazoval, že Pán bude křtít jako Jan. „Uprostřed vás stojí, koho vy neznáte“, pravý Bůh a pravý člověk, kterého nemůžete znát, protože jste hříšní a neznáte proroctví. „Ten, který přichází za mnou“ – přichází křtít, kázat a učit. A jako byl ve svém lidství počat po mně, tak se také po mě narodil. Ale je učiněn větším, než jsem já, nikoliv však pro své Božství, ani pro své lidství, ale pro svou slávu, která přesahuje jak mne, tak každého člověka.

Pamatuj, že Kristus ve svém Božství není stvořen ani učiněn, a že i když byl jako člověk učiněn až po Janovi, ve své slávě je učiněn prvním ze všech. A tuto jeho slávu vyznává Jan slovy: „Jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u jeho obuvi.“ Je to, jako kdyby řekl: „Není to divné, že ten, který má větší slávu než já, kterého znám a který se narodil až po mně, a přitom neznám plně tajemství jeho narození?“ Tak to říká sv. Řehoř. A tak se tím řemínkem, kterým se přivazuje obuv k noze, rozumí spojení Kristova lidství s Božstvím. Neboť je to podobenství o tom, jak na sebe Boží syn vzal lidství – nejprve tu byla noha a nohou zůstane, ale když na sebe vezme obuv, skryje se v té obuvi. Právě tak Bůh v osobě Syna Božího na sebe vzal lidské tělo, takže Božství zůstalo skryté tělesným očím

člověka. A Jan není hoden rozvázat toto tajemné spojení Boha a člověka, jak to pokorně vyznává ve slovech: „Nejsem hoden ani rozvázat řemínek u jeho obuvi.“

Z té řeči bratři černí mniši dovozují proti bratrům bosým mni-
chům, že Kristus chodil v obuvi právě tak, jako oni a říkají, že Jan
by nemluvil o jeho obuvi, kdyby ji Kristus neměl. A bosí mniši proti
nim zase říkají, že Kristus chodil bos jako oni, protože jinak by mu
nemohla hříšná žena při hostině omývat nohy svými slzami. Ale
tento spor nepřináší ani jednům ani druhým nic dobrého, jen
ukazuje, že obojí zůstávají ve svých hříších, protože nechtějí násle-
dovat chudého Krista bez touhy po bohatství. A protože mají tak
velkou touhu po bohatství, ani jedni se neobuli do Kristovy obuvi.
Ale Kristus, který se pro nás stal chudým, neměl ve své mysli
žádnou obuv žádostí po věcech tohoto světa, takže mohl chodit
v tomto světě někdy v obuvi a někdy bos.

A já se to neodvážuji řešit, kdy chodil v obuvi a kdy chodil bez ní.
Mně úplně stačí, že se kvůli mně hříšnému rozhodl chodit po tom-
to světě.

BŮH, KTERÝ VYSSVOBOZUJE (Ex 1–40)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Pokoj vám a milost, bratři a sestry. Minulý týden jsme uzavřeli knihu Genesis takovým stručným shrnutím celé knihy. Myslím, že to je moc dobré a užitečné, když se můžeme podívat na celou biblickou knihu z ptačí perspektivy, z určitého nadhledu. Chtěl bych, abychom takové shrnutí udělali postupně u každé knihy Bible.

V Novém zákoně už jsme tímto způsobem prošli listy Filipským, Koloským a 1. Tesalonickým. Tuto a příští neděli bych se chtěl věnovat dalším dvěma knihám tentokrát ze Starého zákona – knihám Exodus a Leviticus. Jsou to další dva díly ze skupiny knih, které se také nazývají Pentateuch, což je z řeckého a znamená to pět knih (hebr. je to Chamiša chumšej Tora – pět pětin tóry). Tóra, to je pět knih Mojžíšových – víte, že někdy (např. v modrých Biblích, které tady používáme) jsou také takto označovány – jako 1., 2., ... kniha Mojžíšova. Pojďme se ale nejdřív ztišit k modlitbě a vyprosit si Boží požehnání.

Druhá kniha Mojžíšova se nazývá Exodus. Je to z řeckého slova, což znamená vyjití. Hebrejsky se tato kniha ‚welleh šemot‘ (‚jména‘ – podle prvního podstatného jména knihy v hebrejštině):

[Toto jsou] jména synů Izraelových, kteří přišli do Egypta s Jákobem... (Ex 1,1)

Křesťané používají název Exodus. Tento název vystihuje obsah knihy, neboť jednou z největších událostí, a možná největší událostí v dějinách Izraele vůbec, bylo právě vyjití z Egypta, které je popsáno v první polovině knihy.

Knih Exodus bezprostředně navazuje na knihu Genesis. Navazuje na ní myšlenkově, jak ukazuje hned první verš, navazuje tematicky – děj je pokračováním toho, co se dělo v poslední kapitole knihy Genesis – navazuje na to, co se dělo po Josefově smrti. Mojžíš zapsal události, o nichž jsme četli v knize Genesis, někdy

v době, kdy vyváděl Izraelce z Egypta. Kniha Genesis měla být povzbuzením pro lid, který mířil do země, kterou nikdo z nich nikdy neviděl. Kniha Exodus je takovou kronikou nebo deníkem, kam Mojžíš zaznamenal události, které se odehrávaly v souvislosti s vyvedením Izraelců z Egypta. Nebudeme procházet všemi událostmi, které jsou zaznamenané v knize Exodus – je jich hodně a věřím, že jednoho dne se dostaneme k tomu, že knihu Exodus projdeme podobně, jako jsme prošli knihu Genesis. Dnes si připomeneme hlavní události knihy Exodus a na některých z nich si ukážeme, jak veliký je Bůh, který se nám dává poznat v této knize a jak tato kniha ukazuje na Krista. Pojďme tedy k prvnímu bodu.

I. Vyvedení z Egypta – vysvobození z otroctví (kap. 1–18)

Čtyři sta osmdesát let po vyjití Izraelců z egyptské země, čtvrtého roku svého králování nad Izraelem, v měsíci zívu, což je druhý měsíc, začal Šalomoun budovat dům Hospodinu. (1Kr 6,1)

Král Šalomoun začal stavět chrám v roce 967 před Kristem. Takže Mojžíš vyvedl Boží lid z Egypta v roce 1447 před Kristem. Ale první zaznamenané události knihy Exodus nás vracejí do doby skoro o století starší.

Příběh Mojžíše, muže Božího (kap. 1–4)

Mojžíš vysvětluje, co se stalo v Egyptě. Hned na začátku knihy čteme o tom, že zemřel Josef i všichni jeho bratři a celé to pokolení (Ex 1,6). Izraelci se rozplodili přesně tak, jak to Bůh předpověděl. Stal se z nich veliký a mocný národ, takže Egyptané dostali strach. Další faraon, který už neznal Josefa, se rozhodl, že tento lid zotročí. Dokonce v Písmu čteme, že to byl Bůh, kdo změnil srdce pohanů, takže se obrátili proti Izraeli:

Hospodin velice rozplodil svůj lid, dopřál mu, aby zdatností předčil protivníky, jejichž srdce změnil, takže začali jeho lid nenávidět a zálučně jednat s jeho služebníky. (Ž 105,24–25)

Byl to Bůh, kdo způsobil, že se Egyptané báli Izraelců a proto je podrobili nuceným pracím. Hospodin věděl, jak vzbudit v Egyptanech

hněv proti Izraelcům, kteří potom k Bohu volali a prosili ho o vysvobození. Je to neuvěřitelné, ale Písmo učí, že antisemitismus v Egyptanech, včetně samotného faraona, vzbudil sám Bůh. Faraon nařídil porodním bábám, aby všechny izraelské chlapce hned po narození zavraždili. Ale hned na začátku knihy Exodus se setkáváme s Boží bázní na straně lidí, a s Boží dobrotou vůči lidem:

*Protože se porodní báby bály Boha, požehnal jejich domům.
(Ex 1,21)*

Tady začíná příběh Mojžíše, který se narodil izraelské ženě z kmene Levi.

Mojžíšovi rodiče věřili, a proto svého syna tři měsíce po narození ukrývali; viděli, že je to vyvolené dítě, a nezalekli se královského rozkazu. (Žd 11,23)

Od počátku Exodu čteme o víře. Je tady něco, co se bude opakovat až do příchodu Krista – je tady víra jednotlivců v kontrastu k nevěře celého národa. První tři kapitoly popisují dlouhých osmdesát let – Mojžíš se narodil, vyrostl na dvoře faraona, vychovala ho faraonova dcera. Mojžíš se podobal Josefovi. Dokonce o něm čteme, že se vyučil vši egyptské moudrosti.

Mojžíš věřil, a proto, když dospěl, odepřel nazývat se synem faraónovy dcery. Raději chtěl snášet příkoří s Božím lidem, než na čas žít příjemně v hříchu; a Kristovo pohanění pokládal za větší bohatství než všechny poklady Egypta, neboť upíral svou mysl k budoucí odplatě. (Žd 11,24–26)

Mojžíš se ve svých osmdesáti letech setkal s Bohem, který ho povolal k tomu, aby vyvedl Izraelce z egyptského otroctví.

Velikou mocí (kap. 5–12)

Bůh zasáhl Egypt tvrdými ranami, a donutil Egyptany, aby do slova vyhnali Izraelce a ještě jim vydali všechno své bohatství. Mojžíš napsal:

*Izraelci jednali podle Mojžíšova rozkazu; vyžádali si též od Egyptanů stříbrné a zlaté šperky a pláště. **A Hospodin zjednal lidu přízeň v očích Egyptanů a oni jim vyhověli.** Tak vyplenili Egypt. (Ex 12,35–36)*

Hospodin změnil srdce Egyptanů, takže ačkoliv nenáviděli Izraelce, když přišel čas, zjednal lidu přízeň v očích Egyptanů. Kniha Exodus nám popisuje Boha, který vládne ohromnou mocí – nejenom mocí nad přírodními živly, jak se to projevuje v egyptských ranách nebo když se otevřelo Rudé moře a Bůh provedl Izraelce středem, ale také mocí nad lidským srdcem. V Exodu se setkáváme s celou řadou velikých zázraků a znamení. Bůh se tady dává poznat svému lidu. Vyvedení z Egypta je klíčovou událostí celého Starého zákona. Je to obraz spasení. Bůh zachraňuje svůj lid. Je to dvojsečná událost – na jedné straně záchrana Božího lidu a na straně druhé strašlivý trest pro jejich nepřátele. Je to obraz budoucích věcí:

To všechno je jen stín budoucích věcí, ale skutečnost je Kristus. (Ko 2,17)

Bůh zachránil svůj lid skrze prolití krve beránka a potrestal hřích zabitím prvorozeného syna. To se naplnilo v Ježíši Kristu. On je beránkem, který snímá hříchy světa – a musí být beránkem, který snímá **právě tvé, vaše** hříchy. On je prvorozeným a jednorozeným Synem Božím, který byl zabit na kříži, kde na Něj byl vylit Boží hněv. Nesl trest místo nás. Vyjití z Egypta ukazuje dopředu, ukazuje na Krista. Bůh vysvobodil svůj lid z otroctví. Izraelci byli zotročeni Egyptany a Bůh je z tohoto fyzického otroctví vysvobodil.

Izraelci vytáhli z Ramesesu do Sukótu, kolem šesti set tisíc pěších mužů kromě dětí. Vyšlo s nimi také mnoho přimíšeného lidu a obrovská stáda bravu a skotu. (Ex 12,37–38)

Příběh Izraele (kap. 13–18)

Tady nacházíme zárodek zmiňovaných budoucích problémů. Izraelci se smísili s dalšími lidmi. Izraelci byli vysvobozeni z fyzického otroctví do svobody, ale v srdci zůstali stále otroky. Za velikých znamení a divů vyšli z Egypta. Hospodin je doprovázel v ohnivém sloupu. Na celý Egypt i na samotné Izraelce dopadla bázeň z Boží velikosti. Izraelci sice vyšli z Egypta, ale jejich nitro zůstalo stále stejné. Sotva vyšli z Egypta, tak začali reptat. Přišli první těžkosti na cestě a Izraelci už říkali, Mojžíš nás zavedl do pouště, abychom tu umřeli. Co budeme jíst, co budeme pít? Vzpomínali na hrnce

masa v Egyptě. Rychle zapomněli na těžkou práci, kvůli které volali k Bohu a prosili ho o vysvobození.

Je to jako když začne hořet louka a jedovatí hadi začnou utíkat. Mají strach z ohně. Ale tento strach je nezabaví jedu. Mnoho lidí má strach z Božího soudu – mnoho přimíšeného lidu vyšlo s Izraelci, mnoho z těch, kdo jsou v církvi, jsou takovým přimíšeným lidem. Mají strach z Božího soudu, ale strach z pekla z nikoho křesťana neudělá. To může udělat jenom Boží milost, která promění srdce člověka. Pokud nevidíte takovou proměnu ve svém životě, ale máte pocit, že jste stále jako Izraelci, kteří vyšli z Egypta, potom volejte k Bohu a prostě ho o slitování a milost. Neodmítne nikoho, kdo k Němu přichází (J 6,37). Kdo hledá, najde, kdo prosí, dostává a kdo tluče, tomu bude otevřeno (Mt 7,8). Ale tady příběh Exodu nekončí. Bůh je trpělivý a milostivě vede vzpurný lid. Slitovává se nad nimi.

Ale on se slitovával, zprošťoval je nepravostí, nevydal je z kázně, často odvrátil svůj hněv a nedal zcela procitnout svému rozhořčení, pamatoval, že jsou jenom tělo, vítr, který zavane a už se nevrací. (Ž 78,38–39)

II. Vydání zákona – vysvobození z hříchu (kap. 19–24)

Hospodin dovedl svůj lid až k hoře Sinaj, kde se Izraelci na Boží pokyn zastavili. Tady došlo k druhé nejvýznamnější události v dějinách Izraele – Hospodin vydal svému lidu zákon. Dal lidem jasná pravidla a nařízení, podle nichž měli žít. Zákon ale nedostali až na hoře Sinaj:

Tam [v Maře] dal Hospodin lidu nařízení a právní ustanovení a podrobil je tam zkoušce. (Ex 15,25)

Ale teprve na hoře Sinaj uzavřel Hospodin s Izraelci smlouvu. Ovšem nebylo to jen tak – předtím, než se dal Izraelcům poznat, museli se:

Příprava – posvěcení (kap. 19)

Předtím, než se Hospodin dal poznat Izraeli, tak vyžadoval, aby se posvětili. Bůh se rozhodl, že promluví ke svému lidu. Zjevil Izraelcům svou slávu na hoře Sinaj a promluvil k nim svým hlasem. Poslechněte, co Bůh řekl:

Nyní tedy, budete-li mě skutečně poslouchat a dodržovat mou smlouvu, budete mi zvláštním vlastnictvím jako žádný jiný lid, třebaže má je celá země. Budete mi královstvím kněží, pronárodem svatým. (Ex 19,5–6)

Nepřipomíná vám to něco? Všimněte si, že je zde jasná podmínka – pokud budou poslouchat Hospodina. Nikdy k tomu nedošlo. Bůh nazývá Izraelce lidem tvrdé šíje. Jejich srdce se stále odvracelo od Hospodina. Znovu si musíme připomenout, že jde o stín budoucích věcí – Bůh zaslibuje novou smlouvu a s ní také nové srdce, měkké, milující Boha a Jeho slovo. Tato smlouva byla uzavřena Ježíšem Kristem – poslouvejte, co je řečeno církví:

Vy však jste ,rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu‘, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. Kdysi jste ,vůbec nebyli lid‘, nyní však jste lid Boží; pro vás ,nebylo slitování‘, ale nyní jste došli slitování. (1Pt 2,9–10)

Nová smlouva je založená na Boží milosti, na Božím slitování, na Božím díle, nikoliv na lidských skutcích, nestojí na poslušnosti. Pozor! Neodstraňuje poslušnost, ale není na ní postavená. Křesťané jsou rod vyvolený, ... ABY...

Bůh dal svému lidu zákon (kap. 20–23)

Ve dvacáté kapitole nacházíme jeden z nejznámějších textů Bible – není známý tak, že by ho lidé znali, ale vědí o něm – je to Desatero. Když se zeptáte lidí na něco ohledně křesťanství, tak to bude jedna z věcí, které pravděpodobně budou vědět. Ovšem, když se jich zeptáte na konkrétní přikázání, tak možná budou znát dvě tři, ale to je tak všechno. Boží slovo nás ujišťuje o tom, že zákon je dobrý a přikázání jsou spravedlivá a svatá. Ale normou křesťanského života není Desatero, ale Kristus.

Těm, kteří jsou bez zákona, byl jsem bez zákona, abych získal ty, kteří jsou bez zákona – i když před Bohem nejsem bez zákona, neboť mým zákonem je Kristus. (1K 9,21)

Znamená to, že si křesťané mohou žít, jak chtějí? To rozhodně ne! Jen se podívejte, kdo je náš Bůh! Je to svatý Izraele. Když

promluvil, tak se země chvěla, a lidé křičeli hrůzou. Náš Bůh je spalující žár (Žd 12,29). Naší dokonalou normou je sám Ježíš Kristus. Jan nám připomíná, že:

Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít tak, jak žil on. (1J 2,6)

Ale ani zákon není bez užitku – je tady k tomu, aby nás usvědčoval z hříchu a vedl do náruče toho, který jediný hříchy odpouští a posvěcuje se za nás – zákon nás vede ke kříži Ježíše Krista. Pavel k tomu říká:

Víme, že zákon je dobrý, když ho někdo užívá správně a je si vědom, že zákon není určen pro spravedlivého, nýbrž pro lidi zlé a neposlušné, bezbožné a hříšníky, pro lidi bohaprázdné a světské, pro ty, kdo vztáhnou ruku proti otci a matce, pro vrahy, smilníky, zvrhlíky, únosce, lháře, křivopřísežníky, a co se ještě přičítá zdravému učení. (1Tm 1,8–10)

Zjevení Boží slávy (kap. 24)

Bůh dal svému lidu zákon a potom měl obecenství se staršími Božího lidu. Dvacátá čtvrtá kapitola Exodu je jednou z nejkrásnějších kapitol v této knize. Je zde obřad uzavření smlouvy s Izraelem. Mojžíš postavil kamenný oltář, přinesl oběti a Bůh skrze krev uzavřel smlouvu s Izraelem:

Potom vzal Knihu smlouvy a předčítal lidu. Prohlásili: „Poslušně budeme dělat všechno, o čem Hospodin mluvil.“ Mojžíš vzal krev, pokropil lid a řekl: „Hle, krev smlouvy, kterou s vámi uzavírá Hospodin na základě všech těchto slov.“ (Ex 24,7–8)

Už toto je spojené s velikou slávou, ale to, co následuje, je ještě větší. Sedmdesát izraelských starších vystoupilo na horu spolu s Mojžíšem, Áronem a jeho syny Nádabem a Abíhú:

Uviděli Boha Izraele. Pod jeho nohama bylo cosi jako průzračný safír, jako čisté nebe. Ale nevztáhl ruku na nejpřednější z Izraelců, ačkoli uzřeli Boha; i jedli a pili. (Ex 24,10–11)

III. Vybudování stánku – vysvobození z modloslužby (kap. 25–40)

Teprve po těchto událostech Bůh zavolal Mojžíše a dal mu kamenné desky.

Mojžíš na hoře (kap. 25–31)

Mojžíš vystoupil na horu a byl s Bohem čtyřicet dní. Kromě kamených desek dostal řadu dalších příkázání včetně toho, jak má být Bůh uctíván.

Mojžíš dostal od Boha dvě desky zákona, na kterých bylo Božím prstem napsáno deset slov, zkrácená verze Desatera (Ex 34,28 ČSP). Často můžete slyšet, že na jedné desce byla první čtyři příkázání, která se týkají našeho vztahu s Bohem, a na druhé desce bylo dalších šest příkázání, která mluví o vztazích mezi lidmi. Lidé, kteří se zabývají biblickou archeologií a smlouvami ale říkají, že celý obřad uzavření smlouvy přesně odpovídá tomu, jak se v době Mojžíše uzavírali smlouvy. Součástí uzavření smlouvy vždy bylo vyhotovení smlouvy ve dvou kopiích. Je tedy velmi pravděpodobné, že Mojžíš dostal od Boha dvě desky zákona, které byly naprosto identické – každá deska obsahovala všech deset slov.

Kromě desek zákona Bůh ukázal Mojžíšovi vzor stánku, truhly smlouvy, oblečení kněží a to do všech detailů. Možná vám bude čtení těchto pasáží připadat trochu nudné – je zde detailně popsáno všechno možné: zlaté tyče, svorky, desky, oblečení velekněze – nárameníky, destičky, šňůry, roucha zdobená zlatem i roucha prostá, jednoduchá. Člověk se v těchto popisech velice snadno ztratí. Ale znovu si musíme říci, že Boží slovo není nesmyslné a Bůh má na mysli skutečně každý detail. Nový zákon nám říká, že zná počet vlasů na vaší hlavě. Zmíním jenom jednu věc – velekněz měl mít na prsou zlatou destičku s dvanácti drahými kameny a na každém kameni bylo vyryto jméno jednoho izraelského kmene. V Ex 28 je celá řada detailů, které se týkají této věci. Ale znovu to vše ukazuje dopředu.

Náš velekněz – Ježíš Kristus – má na svých prsou, na svém srdci jméno každého z nás. Ačkoliv jsme byli jeho nepřátelé, tak jsme se stali Jeho lidem, stali jsme se mu drahými. Stali jsme se mu tak drahými, že za nás položil svůj život. Jeho srdce nyní bije pro nás – pro Jeho církev, Jeho nevěstu – a tou nevěstou jste vy!

Modlářství Izraelců (kap. 32–33)

Příběh Izraelců je známý a nepokračuje příliš vesele. Když viděli, že se Mojžíš dlouho nevrací, tak přemluvili Árona (a nezdá se, že jim dalo příliš mnoho práce), aby jim odlil sochu boha, který je vyvedl z Egypta. Místo živého Hospodina, kterého všichni slyšeli na vlastní uši a jehož viděli v oblakovém a ohnivém sloupu, začali uctívat zlaté tele. To tele byl jejich Bůh, který je vyvedl z Egypta. Odlili zlaté tele a říkali mu Hospodin. Hned po chvílích slávy přichází modlářství. A nemysleme si, že s námi je to lepší. Bůh nám sice dal nové srdce, ale naše stará přirozenost se stále vzpírá a hledá modly, které by mohla uctívat. Tou nejčastější modlou současných křesťanů je svět a jeho kultura, která se plíživě dostala do církve a nahrazuje uctívání v Duchu a v pravdě. Nejsme imunní vůči modloslužbě a stejně jako Izraelci potřebujeme Boží milost, abychom stáli v pravdě a uctívali Boha tak, jak se Mu to líbí:

Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obět'; to ať je vaše pravá bohoslužba. (Ř 12,1)

Podobnou výzvu dal Mojžíš lévijcům, když sestoupil z hory:

Tu se Mojžíš postavil do brány tábora a zvolal: „Kdo je Hospodinův, ke mně!“ Seběhli se k němu všichni Léviovci. ... Potom Mojžíš řekl: „Ujměte se dnes svého úřadu pro Hospodina každý, kdo povstal proti svému synovi či bratru, aby vám dnes dal požehnání.“ (Ex 32,26.29)

Kvůli modloslužbě přišel strašlivý Boží soud a zahynuly tři tisíce mužů. Ale také se zjevila:

Boží milost (kap. 34)

Bůh odpustil lidu jejich modlářství, když činili pokání a hledali Jeho tvář. A povolal Mojžíše znovu k sobě na horu. Mojžíš měl

vytesat jiné dvě kamenné desky, protože ty první roztránil, když uviděl modlářství lidu.

A byl tam s Hospodinem čtyřicet dní a čtyřicet nocí; chleba nepojedl a vody se nenapil, nýbrž psal na desky slova smlouvy, desatero přikázání. (Ex 34,28)

Bůh se slitoval nad Izraelem a obnovil svou smlouvu. Izraelci činili pokání a v následujících kapitolách můžeme vidět, že i oni:

Obnovená poslušnost (kap. 35–40)

Poslední kapitoly Exodu mluví o tom, jak Izraelci stavěli stánek a všechno, co s ním souviselo. Chtěl bych tady upozornit na tři věci:

1. Na poušti nebylo žádné zlato ani nic, co by Izraelci mohli použít ke stavbě stánku. Ale **Bůh sám se postaral** o všechnen materiál, když Izraelci vyplnili Egypt. Nyní mohli přinést všechno, co předtím získali – a vidíme, že to přinášeli dobrovolně, ochotně a s radostí.

I přinášeli Izraelci dobrovolný dar Hospodinu, každý muž a žena, které pudilo srdce, dobrovolně přinášeli všechno potřebné k dílu, které skrze Mojžíše přikázal Hospodin vykonat. (Ex 35,29)

Tady už vidíme něco trochu jiného než předtím. Zde jsou přinejmenším některá srdce lidí proměněná – jejich srdce je pudilo – dobrovolně přinášejí dary. To je Boží dílo. To je známkou proměněného srdce.

2. Všechno, čím měli Izraelci uctívat Hospodina, bylo od něho samotného. Bůh chce, abychom ho uctívali tak, jak si to přeje on sám. Máme ho uctívat tím, co nám dal. Máme ho uctívat tak, jak nám to zjevuje On ve svém Slově. Tady není místo pro naše vlastní nápady a způsoby. Kdybychom jednali podle sebe, tak bychom znovu odlévali zlaté tele a vraceli se k modlářství. S tím velice úzce souvisí ta třetí věc:

3. Refrémem posledních kapitol knihy Exodus je **poslušnost**.

Všechnu práci vykonali Izraelci přesně tak, jak Hospodin Mojžíšovi přikázal. Mojžíš celé dílo prohlédl; ano, vykonali je přesně tak, jak Hospodin přikázal. A Mojžíš jim poželhal. (Ex 39,42–43)

Bůh jednal v životech Izraelců. Tady můžeme vidět, v jaké vážnosti bylo Boží slovo – jednali přesně podle něj. Dnes někdy můžete slyšet křesťany, jak říkají, že stejně nemůžeme Boží slovo naplnit, tak nemá smysl ani usilovat o to, abychom podle něj žili. Kdybychom příliš zdůrazňovali poslušnost detailům v Písmu, tak bychom byli jako zákoníci. Jak tragické je takové smýšlení! To je kompromis. To je cesta, která vede přímo k hříchu.

Poslouchat je lepší než obětní hod, pozorně rozvažovat je víc než tuk beranů. (1S 15,22)

Závěr – Bůh vysvoboditel

Kniha Exodus nám ukazuje velikého Boha. V první knize Bible, v Genesis, to byl Bůh stvořitel, Bůh soudce a Bůh plný milosrdenství. Také v druhé knize Mojžíšově najdeme celou řadu charakteristik. Mnohých jsme se dotkli.

Bůh, který vysvobozuje

Bůh slíbil, že vysvobodí svůj lid a udělal to. Vykoupil Izraelce. Vykoupení ukazuje jediným směrem – a to k Ježíši Kristu. Ke Kristu beránkovi, který zaplatil, jehož krev se prolévá za mnohé. Bylo zapláceno výkupné, proto Písmo říká, že nepatříme sami sobě, ale Bohu (1K 6,20).

Bůh, který posvěcuje

Svatý znamená oddělený. Bůh sám si pro sebe oddělil svůj lid. Tento lid učí žít ve svatosti. A to znovu ukazuje na Krista:

On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích. (Tt 2,14)

Svatost je aktivní. Souvisí s dobrými skutky, souvisí s uctíváním.

Bůh, který vyžaduje uctívání

Bůh je hoden chvály a uctívání. Žádné modly toho nejsou hodny. Bůh je hoden uctívání už jenom z toho důvodu, že je Bůh. Je to

nejvyšší bytost. Ale kromě toho je svatý, dokonalý, je veliký ve své slávě a moci. Je mocný, takže se celá zem třese, když Bůh promluví. Boha nelze neuctívat. Ale kromě toho Bůh žádá po svém lidu, aby Ho uctíval. Je to nejenom nutnost, ale je to také příkaz. Bůh nám přikazuje, abychom Ho uctívali, a ukazuje, jak to máme dělat – tím, že budeme sami sebe přinášet jako živou a svatou oběť. To je něco, co znovu můžeme udělat jenom a jedině díky Kristu.

Ježíš Kristus

On je také hlavní postavou knihy Exodus. On je hlavní postavou celého Písma. Židé hledali v Písmu moudrost a věčný život, ale Ježíš jim řekl:

*Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život;
a Písma svědčí o mně. (J 5,39)*

Exodus svědčí o Kristu. Jako byl Josef obrazem Krista v Genesis, tak je Mojžíš obrazem Krista v Exodu. Ale nejenom ve stínech můžeme vidět Krista v knize Exodus. Na mnoha místech je přítomen přímo:

Chtěl bych vám připomenout, bratří, že naši praotcové byli všichni pod oblakovým sloupem, všichni prošli mořem, všichni byli křtem v oblaku a moři spojeni s Mojžíšem, všichni jedli týž duchovní pokrm a pili týž duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus. (1K 10,1–4)

POKOJNÉ SVĚDOMÍ

J. C. Ryle (18160–1900)

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Kristus jedním slovem žil pro opravdového křesťana. Kristus za něj zemřel. Kristus za něj sestoupil do hrobu. Kristus kvůli němu vstal z mrtvých. Kristus za něj vystoupil vzhůru a vstoupil do nebe, aby se přimlouval za jeho duši. Kristus učinil vše, zaplatil vše, vytrpěl vše, co bylo třeba pro jeho vykoupení. Odtud pramení ospravedlnění pravého křesťana – odtud jeho pokoj. Sám v sobě nemá nic, ale v Kristu má vše, co jeho duše může potřebovat (Ko 2,3; 3,11).

Kdo může vypovědět, jak blahodárná je výměna, k níž dochází mezi pravým křesťanem a Pánem Ježíšem Kristem! Kristova spravedlnost je vložena na něj a jeho hříchy jsou vloženy na Krista. Kristus byl kvůli němu přičten k hříšníkům a on je nyní kvůli Kristu přičten k nevinným. Kristus byl kvůli němu odsouzen, ačkoli na něm nebyla žádná vina, a on je nyní kvůli Kristu zproštěn viny, ačkoli je plný hříchů, chyb a nedostatků. Zde je vskutku moudrost! Bůh nyní může být spravedlivý, a přesto bezbožnému odpustit. Člověk může cítit, že je hříšník, a přesto mít pevnou naději na nebe a cítit vnitřní pokoj. Kdo z lidí by si něco takového dokázal představit? Kdo by to neměl obdivovat, když to slyší? (2K 5,21).

V evangeliích čteme o tom, jak se projevuje láska... Čteme o Ježíši, Božím Synu, který sestoupil do světa hříšníků, kteří o něj před jeho příchodem nestáli, a když vešel do světa, nevážili si ho. Čteme o tom, jak sestoupil do vězení a nechal se spoutat, abychom my, ubozí vězni, mohli vyjít na svobodu. Čteme o tom, jak se stal poslušným až k smrti – a to smrti na kříži – aby nám, nehodným Adamovým dětem, otevřel dveře k věčnému životu. Čteme o tom, že se spokojil s tím, že ponese naše hříchy a naše přestoupení, abychom my mohli nosit jeho spravedlnost a chodit ve světle a svobodě Božích synů (Fp 2,8.15).

To můžeme nazvat láskou, která „přesahuje každé poznání“ (Ef 3,19)! Osvobozující milost nikdy nemohla zazářit tak jasně jako na cestě *ospravedlnění skrze Krista* (Ef 3,19).

Pouze tímto odvěkým způsobem nacházely ospravedlněné děti Adamovy od počátku světa svůj pokoj. Počínaje Ábelem až k nám se žádnému člověku nedostalo ani kapky milosti jinak než skrze Krista. Na něj měl ukazovat každý oltář, který byl vztyčen před Mojžíšovou dobou. K němu měla syny Izraele nasměrovat každá oběť a každé nařízení židovského zákona. O něm svědčili všichni proroci. Jednoduše řečeno, jestliže ztratíte ze zřetele ospravedlnění skrze Krista, stane se velká část starozákonního Písma nesmyslným a zamotaným bludištěm.

To je způsob ospravedlnění, který přesně odpovídá přáním a požadavkům lidské přirozenosti. V člověku zůstalo svědomí, přestože je padlou bytostí. Existuje v něm nejasný pocit vlastní potřeby, který se v těch lepších chvílích ozve a kterou nemůže uspokojit nikdo jiný než Kristus. Dokud svědomí člověka opravdu nehladoví, uspokojí jeho duši jakákoli náboženská hračka a udrží ho v klidu. Ale jakmile jeho svědomí začne hladovět, neutiší ho nic jiného než duchovní pokrm – a to žádný jiný než samotný Kristus.

Když se v člověku skutečně probudí svědomí, je v něm něco, co mu našeptává: „Za mou duši se musí zaplatit, jinak nebudu mít žádný pokoj.“ Okamžitě mu evangelium přináší Krista. Kristus již zaplatil cenu za jeho vykoupení. Kristus se za něj vydal. Kristus ho vykoupil z prokletí Zákona tím, že se za něj stal prokletím (Ga 2,20; 3,13).

Když se v člověku skutečně probudí svědomí, je v něm něco, co mu našeptává: „Musím získat nějakou spravedlnost nebo nárok na nebe, jinak nebudu mít žádný pokoj.“ Okamžitě mu evangelium přináší Krista. Přinesl „věčnou spravedlnost“ (Da 9,24). On „je konec zákona, aby spravedlnosti došel každý, kdo věří“ (Ř 10,4). Dostal jméno: „Hospodin – naše spravedlnost“ (Jr 23,6). Bůh „toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti“ (2K 5,21).

Když se v člověku skutečně probudí svědomí, je v něm něco, co mu našeptává: „Kvůli mým hříchům musí přijít trest a utrpení, jinak

nebudu mít žádný pokoj.“ Okamžitě mu evangelium přináší Krista. Kristus trpěl za hřích, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu (1Pt 3,18). On na svém těle vzal naše hříchy na kříž. Jeho ranami jsme uzdraveni (1Pt 2,24).

Když se v člověku skutečně probudí svědomí, je v něm něco, co mu našeptává: „Musím mít kněze pro svou duši, jinak nebudu mít žádný pokoj.“ Okamžitě mu evangelium přináší Krista. Kristus je Bohem Otcem potvrzen a ustanoven jako prostředník mezi ním a člověkem. On je zaslíbeným přímluvцем hříšníků. Je pověřeným rádcem a lékařem nemocných duší. Je velkým veleknězem, všemohoucím vykupitelem a milosrdným utěшитelem obtížených hříšníků (1Tm 2,5; Žd 8,1).

Vím, že existují tisíce vyznavačů křesťanství, kteří v učení o ospravedlnění Kristem nevidí žádnou zvláštní krásu. Jejich srdce jsou pohřbena ve věcech tohoto světa. Jejich svědomí je ochromené, otupělé a němé. Kdykoli však svědomí člověka začne skutečně vnímat a mluvit, spatří člověk v Kristově vykoupení a v jeho kněžském úřadu něco, co nikdy předtím neviděl. Světlo nelahodí oku ani hudba uchu dokonaleji než Kristus skutečným potřebám hříšné duše. Stovky lidí mohou dosvědčit, že zkušenost obráceného pohana na ostrově Raiatea v jižním Pacifiku byla přesně taková, jako ta jejich. „Viděl jsem,“ řekl, „obrovskou horu se strmými stěnami, na kterou jsem se snažil vylézt, ale když jsem se dostal do značné výšky, neudržel jsem se a spadl jsem dolů. Vyčerpán zmatkem a únavou jsem odešel do dálky a posadil se, abych plakal, a zatímco jsem plakal, viděl jsem, jak na tu horu dopadla kapka krve a ta hora se v okamžiku rozplynula.“ Byl požádán, aby vysvětlil, co to všechno znamená. „Ta hora,“ řekl, „byly mé hříchy a ta kapka, která na ni dopadla, byla jedna kapka drahocenné Ježíšovy krve, kterou se hora mých vin rozpustila.“

Toto je jediná pravá cesta k pokoji: ospravedlnění skrze Krista. Dávejte si pozor, aby vás někdo z této cesty nesvedl a nezavedl vás k některému z falešných nauk římské církve. Běda, je podivuhodné, že tato [tradice] postavila dům bludu těsně vedle domu pravdy! Držte se Boží pravdy o ospravedlnění a nenechte se oklamat. Ne-

poslouchejte nic, co o jiných prostřednících a pomocnících na cestě k pokoji. Pamatujte, že není žádný jiný prostředník než jeden – Ježíš Kristus; není žádné jiné očistění pro hříšníky než jedno – Kristova krev; není žádná jiná oběť za hřích než jedna – oběť jednou provždy přinesená na kříži; žádné skutky, které by mohly přinést nějaké zásluhy, než skutky Kristovy; žádný kněz, který by mohl opravdu odpustit, než Kristus. Stůjte pevně a mějte se na pozoru. Nedávejte slávu, která náleží Kristu, nikomu jinému.

Co víte o Kristu? Nepochybuji, že jste o něm už někdy slyšeli... Možná znáte příběh jeho života a smrti. Ale jakou praktickou zkušenost s ním máte? Jaký praktický užitek vám přináší? Jaká spojení a vztahy s ním má vaše duše?

Ach, věřte mi, že s Bohem nelze dosáhnout pokoje jinak než skrze Krista! Pokoj je jeho zvláštní dar. Pokoj je dědictvím, které měl moc zanechat po sobě, když odcházel ze světa. Každý jiný pokoj kromě tohoto je výsměchem a klamem. Až bude možné utišit hlad bez jídla, uhasit žízeň bez nápoje a odstranit únavu bez odpočinku, pak, a teprve pak, najdou lidé pokoj bez Krista.

Je tedy tento pokoj tvůj vlastní? Vykoupený Kristem jeho vlastní krví, nabízený Kristem zdarma všem, kdo jsou ochotni jej přijmout - je tento pokoj tvůj? Ó, neodpočívej! Neodpočívej, dokud nedokážeš uspokojivě odpovědět na mou otázku: Máš tento pokoj?

PROČ VĚŘÍM, ŽE JE FRANKFURTSKÁ DEKLARACE NUTNÁ

Tobias Riemenschneider

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Na jaře roku 2021 se sešli pastoři z různých zemí, aby vypracovali společné prohlášení v reakci na covidová opatření mnoha států. Výsledkem je Frankfurtská deklarace křesťanských a občanských svobod (dále jen „Frankfurtská deklarace“), která byla veřejnosti představena 28. srpna 2022 poblíž německého Frankfurtu.

Frankfurtskou deklaraci na začátku podepsalo padesát pastorů a teologů z Ameriky, Velké Británie, Evropy, Austrálie a Afriky, včetně mužů jako Dr. John MacArthur, Dr. James White, Tim Conway, Geoff Thomas a další. Od té doby se k Frankfurtské deklaraci připojilo více než 5 000 signatářů z celého světa.

Přestože konkrétním důvodem pro sepsání Frankfurtské deklarace byla opatření proti covidu, nejde v ní primárně o tato opatření, ale o základní duchovní důvody, které vedly státy k tak masivnímu porušování ústavou zaručených práv a svobod svých občanů.

Signatáři Frankfurtské deklarace považují toto bezprecedentní nerespektování práv a svobod jen za jeden z příznaků již léta, ba desetiletí se rozvíjející státní totality nad všemi oblastmi společnosti, včetně církve.

Frankfurtská deklarace se snaží těmto hrozbám čelit nadčasovými pravdami Božího slova, a to prostřednictvím prohlášení a odmítnutí odvozených z biblických principů. V tomto článku bych rád stručně ukázal, jak jsou výroky obsažené ve Frankfurtské deklaraci aktuální pro naši dobu.

Článek 1: Bůh Stvořitel jako svrchovaný zákonodárce a soudce

Země západního světa se po staletí stále více vzdalují biblické pravdě, že Bůh stvořil vesmír a vše v něm, včetně člověka. Myšlení většiny lidí je dnes silně ovlivněno radikálním materialismem, který předpokládá, že všechny procesy a jevy ve světě mají původ nikoli v osobním Stvořiteli, ale v neosobní hmotě a pohybu.

Jestliže však neexistuje Bůh Stvořitel, pak neexistuje ani božský zákonodárce, který by člověku zjevil svůj univerzální, neměnný zákon, a neexistuje ani božský soudce, který bude na konci časů podle tohoto zákona soudit celé lidstvo. A pokud neexistuje žádný nebeský zákonodárce nad pozemským státem, pak je stát nejvyšším zákonodárcem a jeho zákony se nemusí měřit žádným vyšším měřítkem. A není-li nad lidskými zákonodárci žádný božský soudce, pak se mu jednoho dne nebudou muset zodpovídat za své činy.

Stát a ti, kdo jej řídí, tak na sebe berou roli Boha a svobodně určují, jaké jednání je dobré a jaké špatné, aniž by byli vázáni Boží morální normou. Výsledek je zničující: neobrácení lidé, kteří jsou ze své přirozenosti zkažení, mění Boží přikázání v jejich opak a dobro nazývají zlem a zlo dobrem.

V době covidové krize bylo takových příkladů mnoho. Například bylo označováno za špatné a bylo zakázáno navštěvovat staré, nemocné a umírající lidi, ačkoli Kristus dokonce říká, že právě podle toho se pozná, kdo je požehnaný od Otce a zdědí království a kdo je prokletý a musí od Krista odejít do věčného ohně (Mt 25,31-46).

Fenomén, kdy stát nazývá dobrými věci, které jsou po tisíciletí považovány za hříchy, však pozorujeme již léta: stát usnadňuje rozvody a sexuální nemravnost, podporuje homosexualitu a transgender a umožňuje zabíjení dětí v lůně matky. Stát to však nejen schvaluje, ale požaduje, aby totéž dělali i jeho občané. Dokonce i malé děti ve školkách a školách jsou podle toho indoktrinovány. Každý, kdo s tím nesouhlasí, je považován za zpátečníka, nenávistníka a hrozbu pro společnost.

Frankfurtská deklarace prohlašuje, že Bůh jako nejvyšší zákonodárce a soudce je nejvyšším zdrojem etiky a že zjevil neměnnou morálku, která má kořeny v jeho vlastním charakteru a která pro všechny lidi v každé době určuje, jaké jednání je dobré a jaké je špatné. Proto odmítá, že by stát měl právo určovat morálku a vyžadovat od svých občanů bezpodmínečnou poslušnost, pokud je to v rozporu s Božím zákonem, a odvolává se na Petrův výrok, že je třeba poslouchat spíše Boha než lidi (Sk 5,29).

Článek 2: Bůh jako zdroj pravdy a úloha vědy

S tím, jak se lidé odvracejí od pravdy o Bohu Stvořiteli, stále více upadají i jiné pravdy. Jako křesťané víme, že Bůh stvořil a uspořádal svět na základě objektivních skutečností, které člověk může objevit vědeckým pozorováním. Právě toto poznání je tím, co vůbec umožnilo vědecký výzkum. Stejně tak to znamená, že veškeré vědecké bádání je zkoumáním Božího díla, a proto se nemůže tvářit nezaujatě.

Když věda přestane sloužit k oslavě Boha, pak se sama stává bohem. Mnozí jsou dnes přesvědčeni, že věda může poskytnout jak odpovědi na všechny otázky, tak i návody na správné jednání ve všech situacích. Toto nekritické vyzdvihování vědy přehlíží skutečnost, že vědecké úsilí nejenže často vede k chybným výsledkům kvůli nedostatku dat a lidskému sklonu k omylům, ale že v žádném případě nemůže poskytnout odpovědi na morální otázky.

Věda může pouze říci, co je, ale ne, co by mělo být. Virologie a epidemiologie mohou říci, jaká opatření by mohla být přínosná k potlačení viru, ale nemohou odpovědět na to, zda je lockdown nebo jiný zásah do práv a svobod lidí eticky oprávněný k dosažení tohoto cíle. Přesně to se však stalo během covidu: jednotliví odborníci byli považováni za představitele „vědy“ a jejich předpovědi a doporučení určovaly politiku celých států.

Jak kdysi řekl C. S. Lewis: „Nechme vědce, aby nám povídali o vědách. Vláda však znamená řešit i otázky toho, co je pro člověka dobré a co je spravedlivé a jaké věci stojí za to mít a za jakou cenu;

a v těchto otázkách nepřidává vědecké vzdělání názoru člověka žádnou přidanou hodnotu.“

Kromě toho, protože člověk upadl do hříchu, obsahují všechny jeho myšlenky, dedukce a metody jistý stupeň zkaženosti, který vede ke zkreslování, manipulaci nebo potlačování pravdy. V rukou lidí, kteří se řídí ideologií, je pravda jejich reinterpretací měněna a věda se rychle zvrhává v nástroj indoktrinace a uplatňování politické moci prostřednictvím vyvolávání strachu nebo propagandy.

Disidentské hlasy jsou ignorovány, potlačovány nebo rušeny. V době covidu byli disentující lékaři a vědci, z nichž někteří byli po desetiletí považováni za velikány svého oboru, umlčováni a diskreditováni a nezdárka přišli o práci.

To však vidíme i v jiných oblastech. Například stát a „vědecký konsenzus“ po desetiletí propagovaly vědecky neudržitelné teorie, jako je darwinismus, jako prokázanou pravdu. Nedávno nám bylo sděleno, že věda zjistila, že již není možné určit, co je muž nebo žena.

Frankfurtská deklarace podporuje vědu, která se snaží pomocí vědeckých metod a diskuse objevit pravdy, které Bůh zabudoval do přirozeného světa, ale odmítá vůdčí úlohu vědy. Dále popírá, že by vlády, vědci nebo média byli morálně a ideologicky neutrální a že by se jimi předkládané „pravdě“ mělo bezvýhradně důvěřovat.

Článek 3: Lidstvo jako obraz Boží

Pokud již nevěříme, že existuje osobní Bůh stvořitel, ale že všechny procesy jsou určovány pouze hmotou a pohybem, pak člověk není ničím jiným než produktem neosobního a v konečném důsledku bezúčelného evolučního procesu bez jakéhokoli transcendentálního účelu nebo hodnoty, kromě toho, že slouží „vyššímu dobru“ společnosti.

Státy západního světa tento pohled na člověka prosazovaly po celá desetiletí a nyní vidíme jeho důsledky: tento darwinistický pohled na člověka neposkytuje jednotlivci žádnou ochranu před zneužitím moci silnějším.

Během covidové krize státy psychologicky manipulovaly jednotlivci tím, že je záměrně strašily předpověďmi strašlivých úmrtí

a mučivé smrti udušením, jak ukazují interní vládní dokumenty a jak některé vlády otevřeně přiznaly. Nedůvěra k ostatním byla podpořována tím, že byli líčeni jako potenciální hrozba pro život a zdraví.

Kromě toho mnoho států zavedlo omezení, která porušovala práva a svobody lidí způsobem, který se dříve zdál ve „svobodném“ světě nemyslitelný. Dělo se tak i přesto, že takové zásahy jsou ústavami většiny států zakázány. (Aby bylo jasno: nejde o to, zda určitá opatření mají či nemají smysl z virologického nebo epidemiologického hlediska, ale o to, zda má stát právo taková opatření násilně zavádět, a tím porušovat práva a svobody svých občanů).

Podle biblického pohledu na svět naopak Bůh stvořil člověka ke svému obrazu a podobě, takže všechny lidské bytosti mají přirozenou důstojnost a hodnotu, z níž vyplývají Bohem daná, nezcizitelná práva a svobody, které musí stát respektovat a chránit (srov. Ř 13,3–4).

Mezi tato práva a svobody patří právo na osobní a mezilidské vztahy, právo žít se vlastní prací, právo podílet se na důležitých událostech lidského života, např. být svědkem narození vlastního dítěte, uzavírat manželství při veřejném shromáždění, mít společenství s ostatními.

Pokud stát zbavuje člověka těchto práv a svobod nebo je podmiňuje splněním určitých příkazů, odlidšťuje ho a činí z něj pouhý objekt státní tyranie. Jedná se o přímý útok na Boží obraz, který opakovaně vidíme zejména v protikřesťanských systémech, jako je komunismus a socialismus.

Frankfurtská deklarace proto potvrzuje nezcizitelnou hodnotu každého člověka jako bytosti stvořené k obrazu Božímu, a proto se staví proti tomu, aby stát zasahoval do jejich Bohem daných práv a svobod prostřednictvím lockdownů a nařízení, která člověka o tuto vrozenou hodnotu připravují tím, že ho podrobují manipulaci, nucené segregaci a dalšímu nespravedlivému zbavování práv a svobod.

Článek 4: Pravomoci dané Bohem a meze autority

Pokud člověk nevěří ani v Boha, který má svrchovanou moc nad všemi oblastmi života, včetně státu, ani v člověka stvořeného k obrazu

Božímu, pak je připravena cesta pro totalitní vládu státu nad všemi oblastmi života. V reakci na rostoucí nihilismus, který je důsledkem tohoto odvratu od křesťanské víry, se moderní stát bude snažit vymyslet pseudonáboženská přesvědčení, aby měl lidi pod kontrolou.

Proto vzniká nové náboženství multikulturalismu, rozmanitosti, zdraví, klimatu, spásy planety a hrozící zkázy, pokud nás nezachrání centrální plánování a kontrola ze strany nejvyšší vládnoucí autority - nového boha státu, který nyní přebírá roli nejvyššího zákonodárce, živitele, kněze a spasitele, a vytváří tak autoritářskou společnost, v níž je stát absolutní.

V tomto systému nelze tolerovat disidenty, protože ohrožují narativ, na němž je založena legitimita tohoto etatismu a totalitarismu. Stát se tak snaží centralizovat přesvědčení a chování svých občanů.

Proto má stát také zvláštní zájem na tom, aby co nejdříve získal vliv na děti, aby je indoktrinoval podle státní ideologie a udělal z nich "loajální" občany. Stát tím vyvolává ideologickou nesnášlivost, která se snaží umlčet, zrušit, převychovat a potrestat ty, kteří s ním nesouhlasí.

Toho jsme byli svědky nejen v případě covidu, kdy stát povýšil svůj narativ na absolutní pravdu a zasahoval do rodiny tím, že zakazoval vzájemné soužití a péči o sebe navzájem, a zasahoval do církve tím, že jí zakazoval uctívání a zpívání chval, ale jsme toho svědky rovněž v případě nejrůznějších ideologií, jako je feminismus, sexuální a genderové sebeurčení či změna klimatu.

Tento totalitní etatismus je však v rozporu s Božím řádem věcí. Všechny pozemské moci čerpají svou autoritu od Boha, jemuž musí všichni skládat účty, a on ustanovil různé sféry odpovědnosti: rodinu, které je svěřena metla, aby vychovávala děti na cestách Páně; církve, které je svěřeno Boží slovo, aby činila učedníky ze všech národů; a stát, kterému je svěřen meč, aby trestal zlo a odměňoval dobro. Bůh přitom zároveň stanovil hranice autority těchto institucí.

Frankfurtská deklarace potvrzuje, že rodina, církve a stát mají od Boha udělenou omezenou autoritu pouze ve své působnosti. Odmítá tak etatismus a totalitní ideologie vlád, které neuznávají

hranice své autority a uzurpují si autoritu, kterou Bůh svěřil církvi nebo rodině.

Článek 5: Kristus jako hlava církve

Skutečnost, že stát již neuznává Bohem dané hranice své moci a přestává mít strach z Boha a z toho, co je svaté, má stále větší dopad na církev. Stát již neuznává duchovní význam církve, ale stále více na ni pohlíží a zachází s ní jako s jakýmkoli jiným sdružením nebo lidskou organizací, a to dokonce s tím, že představuje nebezpečí pro vlastní státní ideologie.

To se jasně ukázalo během covidu. Zatímco v minulosti byly během mimořádných událostí v zemi kostely obvykle plné, protože lidé chápali, že je nakonec může zachránit jen Bůh (srov. 2Pa 7,13-14), tentokrát byly bohoslužby ve velké části západního světa na několik týdnů či měsíců zakázané.

Když byly bohoslužby opět povoleny, nadále platila přísná omezení, jako například omezení kapacity, rozestupy, požadavky týkající se roušek či testů nebo omezení spojené s Památkou Páně.

V celé řadě zemí vláda dokonce nařídila, aby byl sborový zpěv ke chvále Boha na několik měsíců umlčen. A většina církví se těmto příkazům podřídila. Vidíme to však i v jiných oblastech – například když jsou pastoři zatýkáni nebo se musí zodpovídat před soudem za kázání Božího slova.

Podle Písma je však hlavou církve Pán Ježíš Kristus. Ten nám přikazuje nejen dávat císaři, co patří císaři, ale také dávat Bohu, co patří Bohu, čímž zakládá funkční nezávislost církve na státu.

Církev tedy nesmí zadržovat Bohu jeho uctívání a chválu ani bránit jeho krví vykoupeným dětem, aby ho uctívaly a přijímaly jeho milost ve Slově a ustanoveních.

Frankfurtská deklarace potvrzuje, že církev patří Pánu Ježíši Kristu a že za ni zaplatil svým životem a že se ve všech věcech víry a praxe zodpovídá pouze jemu, a proto činnost místní církve, pokud se jedná o zásadní úkony bohoslužby, má být řízena pouze Kristem.

Popírá, že by jakákoli jiná autorita měla pravomoc církev postihovat, omezovat nebo regulovat ji ve věcech víry a praxe nebo její činnost odsouvat do pozice, která není podstatná.

Výzva k úctě, pokání a odporu

Frankfurtská deklarace končí vyjádřením vděčnosti těm občanským autoritám, které respektují křesťanskou víru a práva a svobody každého jednotlivce, a výzvou k pokání těm občanským autoritám, které tyto svobody nerespektují, aby se kvůli zneužívání své Bohem dané moci nestaly předmětem Božího hněvu.

Rovněž povzbuzuje křesťany, aby vytrvale a věrně poslouchali spíše Pána než lidi a stáli jeden při druhém a modlili se, aby nám Bůh dal milost zůstat věrní a vytrvat až do konce.

Frankfurtská deklarace není politizací evangelia (právě naopak!) ani výzvou ke sporům a rozdělení v církvi či k nezákonné vzpouře proti státu. Má křesťanům poskytnout světlo a sílu k věrnému svědectví o Ježíši Kristu v naší době. Kéž si ji Bůh tímto způsobem milostivě použije ke své slávě.

Evangelical Times

KAŽDODENNÍ ZAMYŠLENÍ Z KNIHY PŘÍSLOVÍ

Řeči klevetníkovy jsou jak pamlsky, sestoupí až do nejvnitřnějších útrob. (Př 26,22)

Jedno z nemnoha přísloví, které Bohu stálo za to, aby nám ho dal hned dvakrát (viz také Př 18,8). Proč je to tak důležité? Co sestoupí do nejvnitřnějších útrob, toho se dá už jenom obtížně zbavit, ať již v tom fyzickém natož v tom duchovním slova smyslu. Boží slovo nabízí jenom jeden způsob, jak vyčistit nejvnitřnější útroby – a to jsou rány (Př 20,30). Řeči klevetníků je možné dostat z nitra toho, kdo se jimi nasytil, jen mocí přísné Boží výchovy. Oč radostnější je naplnit nitro pravdou Božího slova a láskou k Božímu synu. To není jako pamlsek, ale je to vydatný a hutný pokrm, který sytí duši, dává růst víře, posiluje ve spravedlnosti, dodává odvalu a naplňuje člověka radostí a pokojem.

Kdybys pošetilce roztloukl v hmoždíři na padrt' tloukem, pošetilost z něho nedostaneš. (Př 27,22)

Celá kniha Přísloví je jedním velkým varováním před hloupostí. A jakkoliv barvitě popisuje hlupáky a uvádí celou řadu příkladů hlouposti, přesto je nakonec možné hloupost charakterizovat nejlépe tím, že se jedná o nedostatek moudrosti. Je to označení nedostatku jiné, velmi zásadní a důležité kvality. Hloupost nemá své pozitivní vyjádření, nedá se nalézt, a i když může být v jednom člověku skutečně koncentrovaná, přesto ji nelze uchopit, natož ji z hlupáka vytlouct. Jediným lékem na ni je bázeň před Hospodinem, která je počátkem moudrosti. Znamená to pokořit se před Pánem Ježíšem Kristem, v němž jsou skryty všechny poklady moudrosti, začít kopat poklady, které jsou skryté v jeho Slově, v Bibli a podle Písma také jednat. Jiná medicína neexistuje!

© *Spolek Soli Deo Gloria*

www.solideogloria.cz

© SoliDeoGloria.cz

Praha 2022